

kocourek
SE VRACÍ

Ilustrovala Alice Danielovská

1 Večer co večer se zvířátka na statku ukládala ke spánku. Jen kočička Mourinka chodila sem a tam a slabě mňoukala.

„Co nevidět se mi narodí koťátka, a já nemám, kde bych je na svět přivedla," starala se.

Nakonec se tiše vplížila do otevřené kůlny. A než se první paprsky slunce dotkly čerstvě napadaného sněhu, ležela vedle Mourinky tři krásná koťátka. Tulila se k teplému kožíšku maminky a spokojeně předla.

Uběhlo několik týdnů, než se poprvé vydala z kůlny ven. Obloha byla modrá a sníh se třpytil, až oči přecházely.

„Jú, jak je ten sníh studený,“ podivila se koťátka. Ale za chvilku už dováděla mezi vločkami sněhu.

„Podívejte!“ zvolal mourovatý kocourek a prohlížel si stopy po svých ťapičkách.

„Mé nožičky jsou jako malá tiskátka!“ radoval se.

A opravdu, všude kolem bylo vidět mnoho kočičích tlapiček otištěných ve sněhu.

Náhle kocourek zpozoroval podivné stopy, které se ani trochu nepodobaly malým kočičím tlapičkám. Byly podlouhlé, vepředu špičaté a směřovaly na konec zahrady a dál někam k lesu.

„Jakému zvířátku ty podivné stopy patří? A kam asi vedou? Třeba k misce s teplou smetanou…“ zasnil se kocourek.

Maminka Mourinka si všimla, jak je kocourek zamyšlený.

„Ach, ty můj zvědavý kocourku, na světě existuje mnoho zvířat, některá jsou přátelská, jiná pro nás mohou být i nebezpečná. Pamatuj si, že nejlépe ti bude u nás doma, mezi tvými sestřičkami. Každé ráno a večer nám hospodář přinese misku mléka. Máme na statku svůj úkol – chytat myši, aby nekradly ze stodoly obilí.“

Kocourek věděl, že má maminka pravdu. A přesto v sobě cítil touhu vydat se